

[Korsgaard.]

ringspartiernes Skyld inderligt ønske, at Regeringen aldrig faar vedtaget et Forslag af den Art, der her er Tale om, for saa vil et af deres meget store Numre gaa ud af Vælgermødediskussionerne, og det vil jo i høj Grad være at beklage, da de ikke har for mange i Øjeblikket. I øvrigt vil jeg om det saglige i Forslaget sige, at jeg har aldrig været en varm Tilhænger af denne Form for Lempelse af Formueskatten, men som Forholdene har udviklet sig, maa jeg sige, at jeg i højere Grad end før er blevet Tilhænger deraf, for man maa ikke overse, at er der nogen, der i en Krisetid taber mange Penge, saa er det ikke mindst Formueejerne. Saa kan man sige, at de kommer til at betale saa meget mindre i Skat. Ja, men der maa man dog ikke overse, at det, man taber i Formue, kan man ikke trække fra sin Indkomst, saa man kan godt have en nogenlunde anselig Indtægt og dog i Løbet af Aaret faa sin Formue meget stærkt formindsket. Det er der ikke det allerminste i Vejen for. Ser man paa Landbruget — og det er navnlig Landbrugerne, der nyder godt af den Lempelse af Formueskatten, der her er Tale om —, vil enhver vide, at med det Fald i Ejendomspriserne, der har været, hvor det drejer sig om virkelig Handel, kan der ikke være Tvivl om, at en Mængde Formueejere har tabt overmaade store Beløb. At man da i en Situation som denne giver dem en Lettelse med Hensyn til Skatten, forekommer nu ikke mig at være saa forfærdelig uretfærdigt. Jeg har ikke noget hverken mod en Millionær eller en Flere-Gange-Millionær, hvis saadanne endnu findes her i Landet, og det skulde man næsten heller ikke tro, at Finansministeren havde før Landstingsvalget, men nu er altsaa hans gamle Antikerlighed, om jeg saa maa sige, vaagnet igen. Men naar en saadan Mand med sine Penge anbragt i Landejendomme vel ofte maa siges at have tabt hele Beløbet, men i hvert Tilfælde en 200 000—300 000 Kr. — hvilket efter mine Begreber vil være et meget moderat Tab at beregne for ham —, takket være Krisen, saa synes jeg ikke, der er saa forfærdelig meget at sige imod, om han under saadanne Forhold faar den efter Omstændighederne beskedne Lempelse, der ligger i en Lempelse af Formueskatten. At man saa desuagtet kan bruge det Middel — som alle Dage var Demokratiets Middel — at vende sig mod disse og sige: de skal betale, og vi andre skal betale saa lidt som muligt, det ved vi jo. Saadan er Demokratiet nu en Gang, og

saadan vil det vel sagtens alle Tider blive ved at være. Stemmekøb har saa mange Former. De, der kender gamle romerske Forhold, ved, at det dør gik mere direkte til; nu om Stunder gaar man mere indirekte frem. At man saa giver sig til at købe Stemmer paa sin Maade, det faar nu være, men at ville beskykke det som en i sig selv smuk Handling, synes jeg ikke, der er nogen Grund til.

Men altsaa, at Formueskatteløstelsens Bortfald selvfølgelig betyder en Forhøjelse af Formueskatten, kan der ikke være Tvivl om, og da Ministeren jo ved fra Kriselovsforhandlingerne, at ikke en Gang den moderate Forhøjelse af Formueskatten, man indførte i det første Kriseforlig, vilde vi gaa med til, maa Ministeren kunne begribe, at vi heller ikke kan gaa med til det foreliggende Forslag.

Hvad Lovforslaget om Skat af Renteindtægt angaar, synes jeg, at det teknisk set er omtrent saa forfærdeligt, som et Lovforslag kan være. Naar der f. Eks. i § 3 staar, at Skatten af Obligationer regnes af Bruttoudbyttet, er dette efter mine Begreber en lige saa vanvittig Façon at beregne Skat paa som det, at en Reder faar Tantième af det Bruttobeløb, der indsejles. Disse to Ting har stor Lighed med hinanden — og de er lige umulige. Naar en Mand i Forventning om et eller andet har laant Penge til at købe Obligationer for, maaske netop for at hjælpe til det, som Finansministeren jo mener er noget lykkeligt, at Obligationskurserne stiger, er det dog ganske bagvendt, at han skal straffes derfor.

Her kommer ogsaa en mærkelig Dobbelstilling frem hos den højtærede Finansminister. Han taler om, at Obligationskurserne skal og bør gaa op — det kan der være mange, der ønsker, og jeg med dem —, og han medvirker stærkt til, tror jeg, jeg har Lov til at sige, at Nationalbanken sætter en Diskonto, der i Virkeligheden har meget ringe Baggrund i Livets Virkelighed, hvad der jo fremgaar af, at man nu kan faa mere i Indlaansrente ved at sætte Penge i Provinsparekasser og vel ogsaa i Provinsbanker, end hvad man strengt taget med tilstrækkelig Sikkerhed skulde kunne laane Penge til i Nationalbanken. Men altsaa, trods denne Tilbøjelighed, som jo i og for sig er rigtig, og trods Handlinger, der dog skulde virke i Retning af en effektiv Rentenedsættelse, kommer Finansministeren her med et Lovforslag, som fornuftigvis kun kan virke ganske modsat. Dette er en underlig Stilling, synes jeg. Det kan,